

Amiről elfeledkezett a diszközgyűlés

„A tanács majd foglalkozik a külföldi üdvözlésekkel” — mondta a polgármester

(A Délmagyarország munkatársától.) A törvényhatósági bizottság keddi diszközgyűlésén — mint arról a Délmagyarország részletesen beszámolt — dr. Gaál Endre ny. kulturtanácsnok felvetette ugyanazt a gondolatot, amely hangot kapott keddi vezércikkünkben, ahol többek között a következőket írtuk:

„Ha a diszközgyűlés nemcsak ünnepelni akarna, de emlékezni is, hálaitratot küldene mindahoz a városhoz, melyről uccát nevezett el, hálaitratot küldene Londonba, Rómába, Berlinbe, Brüsszelbe és Bécsbe is, mert a pusztulásra emlékezvén, talán illenék megemlékezni azokról is, akik talpraállani segítettek és talán melegebbé tenné a szimpatitát, ami még lehetne termékeny az elszerecséltlenedett, de talpraállt város s az elszerecséltlenedett s még talpraállni nem tudó nemzet javára.”

Ugyanez a gondolat nyilatkozott meg Gaál Endre emlékbeszédében, amikor a következőket mondotta:

— Nincs jogom indítványt tenni, csak a polgármester ur figyelmét hívom fel: talán illő volna az adományozó államokkal most, ötven év után a város háláját és köszönét újra tolmácsolni, egyben mostani súlyos helyzetünkre figyelmüket felhívni.

Gaál Endre szavait általános helyeslés kísérte a diszközgyűlésen, helyeslőleg bólintott az ott jelen volt kultuszminiszter is, rábólintottak a tanács tagjai is, de azért nem akadt senki, aki ezt a gondolatot magáévá tette volna, aki azt konkrét indítvány formájában előterjesztette volna, mert hiszen Gaál Endre, amióta nyugalombavonult, nem tagja a közgyűlésnek, indítványozási joga nincsen és csak, mint meghívott beszélt a diszközgyűlésen.

A diszközgyűlés valahogyan olyan formában alakult ki, mintha nem is a törvényhatósági bizottság ülésezett volna, mintha a városatyák felszólalási és indítványozási joguktól megfosztott hallgatói lettek volna a kultuszminiszterre tartott hivatalos pohárköszöntőknek. Mert a nagy hízékedésben elsikkadt valahogy a diszközgyűlés összehívásának az alapoka, az árvízévforduló, a szónokok nem a város feltámadását ünnepelték, nem a várost új életre keltő emberi szolidaritást, hanem a — minisztert. Így azután Gaál Endre indítványának nem is akadt gazdája. Az fejbólintással elintéződött.

A Délmagyarország munkatársa szerdán délelőtt kérdést intézett a polgármesterhez ebben az ügyben, aki a következőket mondotta:

— Igen, igen, a város tanácsa majd foglalkozik ezzel a kérdéssel és a külügyminiszter útján elküldi azokat a hálaleveleket azoknak az államoknak és városoknak, amelyek ötven évvel ezelőtt segítséget nyújtottak Szegednek.

Változékony, szeles idő

A Meteorológiai Intézet

jelentése: Hazánkban tulajdonképpen derült idő mellett gyenge éjjeli fagyok voltak. A hőmérséklet többnyire plusz 4—5 fokra emelkedett. Budapesten délben a hőmérséklet plusz 8 fok Celsius volt. Jóslat: Változékony, aránylag enyhe idő kisebb lecsapódásokkal és megélénkült szelekkel.

A Meteorológiai Intézet jelentése

esle 10 órakor:

Az európai időjárás általában az északnyugati aránylag enyhe oceáni légáramlás hatása alatt áll. Különösen enyhe az idő Déleuropában. Lecsapódások inkább csak Keleteuropában voltak. Hazánkban az idő jórészt derült és erős nyugati légáramlás mellett aránylag enyhe. Jóslat: Változékony és egyelőre szeles idő várható, gyenge éjjeli fagyokkal.

Null fok alá szállt a szegedi hőmérő

A szegedi egyetem földrajzi intézetének meteorológiai obszervatóriuma jelenti, hogy szerdán Szegeden a hőmérő legmagasabb állása 7.8 fok Celsius, a legalacsonyabb pedig —3 fok Celsius volt. A barométer adata nullfokra és a tengerszínre redukálva reggel 761.6 mm., délben 759.7 mm. A levegő relatív páratartalma reggel 99 százalék, délben 60 százalék volt. A szél iránya reggel déli, délben nyugati s erőssége 0—1.

60 fillér dobozonként
20 evőkanál dobozonként

3 fillér
kanálanként
és azért egy nagy
tárt Lux-hab.

Súlyos motorkerékpár-szerencsétlenség a Zrinyi-uccában

(A Délmagyarország munkatársától.) Buttula József városi műszaki tisztviselővel szerdán délután a Zrinyi-uccában súlyos motorkerékpár-szerencsétlenség történt. A fiatal sportember motorkerékpárján a Zrinyi-uccából a Gizella-tér felé igyekezett. A Zrinyi-ucca végén Buttula motorjával ki akart térni egy szembejövő kocsinak, amikor felfutott a gyalogjáróra. A motorkerékpár a következő pillanatban felborult és a szerencsétlen sport-

ember széles ívben repült le a motorról. A motorkerékpárnak még forogtak a kerekei, amikor Buttula eszméletlenül feküdt a kocsi-uton.

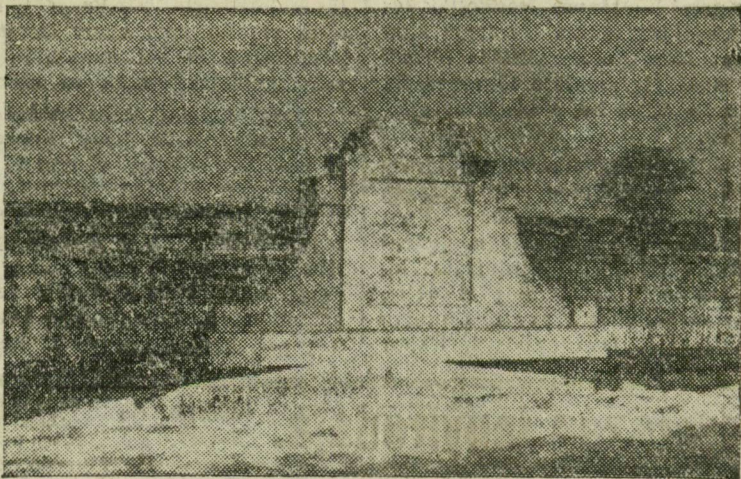
A szerencsétlenségről azonnal értesítették a mentőket. A kivonuló mentők Buttulát a sebészeti klinikára szállították, ahol megállapították, hogy mindkét lába eltört. A helyszíni szemle alapján kitűnt, hogy a szerencsétlenségért senkit sem terhel felelősség.

Tíz évvel ezelőtt vakították meg Szeged egyetlen árvíz-emlékét, amely még ma is vakon nézi a föltámadt várost

(A Délmagyarország munkatársától.) A körtölésen, ott, ahol a Csongrádi-sugárút áthajlik a sándorfalvai műutba, szomorúan áll egy furcsa, elfelejtett és elhagyott emlékmű. Rűcskös, fehér követ már messziről megláthatják azok, akiket végighajt a sorsuk ezen az uton. Az emberek megszokták, hogy ott van, ma talán már nem is törődnek azzal, hogy miért került oda, minek az emlékét őrzi, kik állították fel?

Az emlékmű pedig vakon áll őrt a körtölés falának ormán, szemürege üresen mered a közömbössé vált város felé. Üresen, mert márványsz-

Valamikor a kőből faragott emlékmű város felé néző oldalán aranybetűs emléktábla hirdette, hogy ezen a ponton vesztette el Szeged népe az árvíz ellen kifejtett heroikus küzdelmét. Ez a márványlap azonban 1919 nyarán eltűnt róla és azóta nézi vakon a megcsontított költőmb a várost. Pedig azóta több, mint tíz esztendő telt el és az idő elérkezett a borzalmas pillanat félszázados évfordulójához. A város mindenható urai nem igen járnak Sándorfalva felé, hiszen ezen az uton nem kínálkozik hódoló elismerés, szívbizsergető dicséret, sőt jóindulatu fejlődőgátás sem. Akik

mét ezelőtt vagy tíz esztendővel kiűtötte az emberi brutalitást.

Az emlékmű a városnak azt a pontját őrzi, amelyen keresztül ezelőtt, pontosan ötven esztendővel betört a Tisza haragos, bosszuálló, pusztító árja a belterületre és néhány óra alatt a föld színével tette egyenlővé a büszke várost. Nevezetes pont volt ez valamikor. Hetvenezer ember rettegése figyelt rá és hetvenezer ember kétségbeesett reménykedését változtatta át reménytelen kétségbeeséssé. Megérdemelte azt az emléktáblát, amelyet a megbékélt utódok állítottak följe szörnyű mentőként az utódok feledékeny utódai számára.

pedig ezt az utat járják, azok sokgondú, sokdolgu és kevéskenyerű szegényemberek, az élet kipusztít szívükből minden érdeklődést más baja-gondja iránt.

A városnak mégis jóvá kellene most, az ötven éves fordulón tenni ezt a tíz esztendő nemtörődömséget. Hiszen olyan jelentéktelen dologról van szó. Nem kerülne sokba az új márványtábla és rendbejönne a dolog. Nem is a pénzhányom múlt eddig, hanem a nemtörődömség. Pedig ha valamelyik kegyelmes vendég most kíváncsi lenne arra a pontra, ahol a Tisza bevette Szeged büszke városát, a büszke város urai nagyon elszégyelnék magukat.